

ÖYKÜ SILA KULAK

Sancektepe Taşdelen Uğur Okulları

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

KAPAK OLSUN

Güneşli bir pazar sabahıydı. Ben, soğuk ve yağmurlu geçen bir kıştan sonra güneşi gördüğüm için çok mutluydum. Artık yaz gelmişti.

Aklıma ilk gelen şey futbol oynamaktı. Hemen arkadaşlarımı çağırmak için sokağa koştum. Zaten Merve ve Ali kardeşler evlerinin önünde beş taş oynuyorlardı. Sonra yanlarına gidip Ali'ye: "Futbol zamanımız geldi, artık havalar güzel kadromuzu kuralım." dedim. Ne şanslıyız ki aşağı mahallenin çocukları ekibini toplayıp toplarıyla yanımıza geldiler. Bizi gören Tombik Veli, Uzun Hayri hemen yanı başımıza toplandılar.

Kadro artık hazırды ve oyun başladı. Namından da anlaşılacağı gibi biraz şişman olan Veli kaledeydi. Hayri, Ali ve ben orta sahada gol atmak için koşturuyorduk. Rakip takımdan olan Ahmet futbolda çok iyiydi. Çünkü daha önce okul takımında oynamıştı. Ahmet tam kalemize doğru koşarken Hayri önünü kesti. Tabi Ahmet onu atlatmayı başardı. Ali tam topu yakalayacak derken onu da beni de atlattı. Veli kalemizde ilk golünü yedi derken ikinci üçüncü gollerde ardı ardına geldi.

Maç sona erdiğinde aşağı mahallenin takımını kutladık. Neticede her spor önce eğlenmek sonrada kazanmak için yapılır.

Tabi bu defa kaybeden biz olsak da dostluk kazandı. Maç bitiminde çok terlemiş ve susamıştık. Bakkal Mehmet Amca'nın dükkanına gidip içecek bir şeyler aldık. Ali kardeşi Merve'nin uzun süre yalnız kalmasına dayanamadı. Hep birlikte onların evinin önünde içeceklerimizi içip dinlenmeye başladık. Birden annem pencereden "Kaan, bakkaldan ekmek alır mısın?" diye seslendi. Tam eve doğru giderken karşı apartmanımızın giriş katına yeni taşınmış olan komşumuzun oğlunu gördüm. Sanırım o da benim gibi 9 yaşlarındaydı. Sapsarı saçları ve masmavi gözleri vardı. Sandalyesine oturmuş dışarıyı izliyordu. Göz göze geldik ama çekindiğimden bir şey diyemeden eve koştum. Annem akşam yemeği telaşına düşmüştü. Ben de ellerimi yüzümü yıkayıp televizyon izlemeye başladım. Odadan kardeşimin ağlama sesini duyunca yanına koştum. "Zeynep, ne oldu canım?" dedim. Bana göre çok basit bir şey gibi görünse de oyuncak bebeğinin kolunun çıktığını söyledi. Hemen onarıp geri verdiğimde kardeşimin yüzündeki sevinci hayranlıkla izledi. Ne de olsa o da onun özel eşyasıydı. Odadan ayrıldığımda kapı çaldı. Gelen babamdı.

"Hoşgeldin babacığım" dedim.

Her zamanki gibi başımı okşayıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Annem yemek masasını hazırlamaya başlamıştı. Zeynep, babamızın sesini duyunca koşarak odasından fırladı ve kucağına atladı. Babam ona da öpücüklerini verdikten sonra ellerini yıkayıp soframıza geldi. Annem yine en sevdiğimiz yemek olan tarhana çorbası ve tavuklu pilav pişirmişti. Yemeğimi yiyip anneme: "Ellerine sağlık." dedim. "Afiyet olsun oğlum." dedi. Tabaklarımı mutfağa bıraktıktan sonra biraz kitap okumak için odama geçtim. En sevdiğim çizgi kahramanım Batman'ı okumaya başladım. En sevdiğim bölüm kedi kızla olan maceralarının olduğu bölümdü. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Yaz tatilinde olduğumuz için annem ve babam 23.00'e kadar oturmamıza müsade ediyorlardı. Saatin 22.00 olduğunu görünce bir

saatte Zeynep ile oyun oynadım ve yatmak için herkese iyi geceler diyerek odama geçtim. Perdeleri kapatırken yeni komşumuzun oğlunun camın önünde dışarıyı seyrettiğini görünce biraz şaşır-dım ama umursamadım ve yatağıma geçtim.

Sabah olduğunda güneş ışıkları tam da yatağıma yansyordu. Annem Zeynep ile çoktan uyanmış kahvaltı hazırlıyorlardı. He-men anneme yardım etmek için yanına gittim. Tabakları, çatal-ları ve kahvaltılıkları masaya götürdüm. Hep birlikte kahvaltı-mızı ettikten sonra annemden izin alıp dışarıya çıktım. Ali ve Merve'nin voleybol oynadıklarını gördüm.” Ben de katılabilir miyim?” dedim. “Tabi ki” dediler. Hep birlikte bir süre voleybol oynadık. Uzun Hayri ve Tombik Veli de aramıza katılınca başka bir oyun oynamaya başladık. Merve de yalnız kalmasın diye 9 taş oynamaya karar verdik. Veli koşturmuş için onu ha-kem yaptık. Hayri ile Merve bir grup, Ali ile ben bir grup olduk. Ekipler hazır. Veli cebinden çıkardığı bozuk para ile yazı tura atarak kimin önce başlayacağına karar verecekti. Biz tura, on-lar da yazı dedi. İlk başlayan biz olduk. Ali topu attı ve bütün taşları devirdi. Birimiz aşağıya, birimiz yukarıya koştuk. Yukarı doğru koşarken yeni komşumuzun oğlunu yine camın önünde sandalyesinde oturduğunu fark ettim. İçim burkulmuştu. Sanki o da aramıza katılmak istiyordu. Arkamdan gelen Kaan sesiyle birden irkildim. Ali taşları diziyordu, Merve de aşağıya kaçan topu yakalamaya çalışıyordu. Bu arada bütün taşları dizdik ve oyunu biz kazandık.

Hep birlikte dinlenmek için oturduğumuzda arkadaşlarıma yeni komşumuzun oğlunun camdan sürekli bizi izlediğini söyle-dim. Onlarda yarın onu da çağıralım birlikte oynayalım dediler. Hava kararınca hepimiz iyi akşamlar diyerek evlerimize dağıldık. Annem sofrayı hazırlamıştı, babam da işten gelmişti. İkisinden de geç kaldığım için özür dileyip ellerimi yıkayıp sofraya otur-dum. Annem ve babam sofrada sohbet ederken Doğan diye

birinden bahsettiklerini duydum. Önce aldırış etmedim sonra anladım yeni komşumuzun oğlu olduğunu. Annem hüzünlü bir ses ile "Yazık, çocukta yürüyemiyormuş" dedi. "Annesi Elif Hanım, bu duruma çok üzülüyor, maddi durumları iyi olmadığı için tekerlekli sandalye alamıyorlarmış." dedi. O an camın önünde bizi izlerken nasıl üzüldüğünü anladım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Elinize sağlık." deyip sofradan kalktım ve odama geçtim. Bilgisayardan neler yapabileceğimi araştırdım. Türkiye Omurilik Felçlileri Derneği kapsamında plastik kapak kampanyasını gördüm. 200.000 adet kapak topladığımız takdirde tekerlekli sandalyeye sahip olabileceğimizi öğrendim. Bu tam da aradığım fikirdi.

Sabah olduğunda çocukları toparlayıp olan biteni anlattım. El birliğiyle mavi kapakları toplamak için seferber olduk. Bakkal Mehmet Amca, Çiçekçi Didem Abla, Kasap Özer Ağabey'im de dahil olmak üzere herkesten destek istedik. Ben ve arkadaşlarım da bulabildiğimiz tüm mavi kapakları topladık ama hala çok ekşiğimiz vardı. Bunun için bir çözüm bulmamız gerekiyordu. Ben ve arkadaşlarım annelerimizden kullanmadıkları damacaneleri istedik. Bu şekilde mahallenin birçok yerine koyup daha çok kapak toplayabilecektik.

Günler geçiyordu. Biz artık oyun oynamayı unutmuş, ne kadar mavi kapak toplayabileceğimizin derdine düşmüştük. Sonunda o gün geldi. Topladığımız kapaklarımızla Bakkal Mehmet Amca'nın kamyonetiyle Türkiye Omurilik Felçlileri Derneği'nin yolunu tuttuk. Gittiğimizde orada çok güzel bir şekilde karşılanmıştık. Duyarlılığımız için Tombik'i, Ali'yi, Merve'yi, Hayri'yi ve beni tebrik ettiler. Bizlere tatlı ve meyve suyu ikram ettiler. Tabi Tombik tabakları görünce heyecandan bizi unuttu. Mehmet Amca ile tekerlekli sandalyemizi alıp Doğanların evinin önüne geldik. Zile bastık ve arkadaşlarımla: "Hoş geldiniz mahallemize." dedik. Annesi bizi içeriye davet etti. Doğan koltukta

üzgün bir şekilde oturuyordu. Bizleri görünce sevinci gözlerinden okundu. Doğan ile bir süre sohbet ettik. Onlar konuşurken sessizce oradan kalkıp dışarıya çıktım ve tekerlekli sandalyeyi alıp içeriye getirdim. Elif Teyze olduğu yerde donakalmıştı. Gözlerinden yaşlar süzülürken Doğan'a bakışını, eminim yıllar geçse de unutamayacağım bir an olarak hatırlıyacaktım.

Artık görevimizi başarıyla sonuçlandırmanın gururunu yaşıyorduk. Sadece su içip attığımız o şişe kapakları ile neler yapılabileceğini göstermiş olduk. Bu projeyi Doğan için değil tüm engelliler için devam ettirme kararı aldık. Unutmamalıyız ki sadece KAPAK OLSUN, ENGELLER YOK OLSUN. Artık Doğan penceresinin önündeki sandalyede değil, tekerlekli sandalyesiyle bizim oyunlarımızın içinde...